

ΕΤΟΣ 55ον

9 Σεπτεμβρίου 2007

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 36 (2832)

Η ΕΥΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ἡ Ἐκκλησία μέ τό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα μᾶς προετοιμάζει πνευματικά γιά νά ἑορτάσουμε τή μεγάλη ἡμέρα τῆς Παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Μέ τό κείμενό του αὐτό πρὸς τοὺς Γαλιάτας, ὁ ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος ὁμιλεῖ γιά τή σταυρική θυσία τοῦ Χριστοῦ, γιά τό «ξύλον τό ζωποῖόν», τό «εὐλογημένον ξύλον», τόν Σταυρό τοῦ Κυρίου. Ἔρχεται καί ὑπενθυμίζει ὅτι μέ τόν σταυρικό Του θάνατο στόν Γολγοθά ὁ Κύριος ἀπολύτρωσε τό ἀνθρώπινο γένος ἀπό τήν καταδίκη τῆς ἁμαρτίας, καί νίκησε τόν διάβολο καί τόν ἀφώπλισε πλεόν καί συμφιλίωσε τόν ἀποστάτη ἄνθρωπο μέ τόν πανάγαθο Θεό Πατέρα. Γι' αὐτό ὁ θεόπνευστος Ἀπόστολος ἀναλογιζόμενος τά μέγιστα καί σωτηριώδη ἀγαθά τῆς σταυρικής θυσίας τοῦ Κυρίου διακηρύττει πρὸς τοὺς Γαλιάτας: «Ἐμοί δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰ μή ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Γαλ. 6,14).

Τό μοναδικό καύχημά του

Γιά τόν ἀπ. Παῦλο, μοναδικό του καύχημα ἀποτελεῖ ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ. Αὐτόν πρόβαλλε στά κηρύγματά του, γι' αὐτόν φλογιζόταν ἡ ἱεραποστολική καρδιά του καί αὐτόν προσέφερε ὡς ἱερό σύμβολο τῆς πέρα ἀπό τόν ἰουδαϊσμό χριστιανικῆς ζωῆς καί διδασκαλίας. Καί ὁ μέγιστος αὐτός Ἀπόστολος εἶχε πολλὰ χαρίσματα καί προσόντα γιά τά ὁποῖα θά μπορούσε νά καυχηθεῖ στήν ἐποχή του: ἐπίσημη καταγωγή, μεγάλη μόρφωση, δεξιότητες καί ἱκανότητες. Ὅμως ἀπό τή στιγμή πού γνώρισε τόν Χριστό, ὅλα τά θεωρεῖ ἕνα τίποτα, «σκύβαλα» καί ἐντελῶς δευτερεύοντα. Καυχᾶται μόνο «ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου». Τί μεγαλεῖο, πόση εἰλικρίνεια καί καθαρότητα σκέψεως, πόση ἀγάπη πρὸς τήν Ἐσταυρωμένη Ἀγάπη! Πόσο ἀπέχουμε ἐν τῷ μεταξύ ἐμεῖς ἀπό μιά τέτοια στάση καί θεώρηση ζωῆς, ὅταν πρωτεύουν σέ μᾶς τόσες καί τόσες γήινες, παροδικές

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Γαλ. στ' 11 – 18)

Ἡ καινή κτίσις

Ἀδελφοί, ἴδετε πηλίκους ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρὶ. Ὅσοι θέλουσιν εὐπροσώπησαι ἐν σαρκί, οὗτοι ἀναγκάζουσιν ὑμᾶς περιτέμεσθαι, μόνον ἵνα μὴ τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ διώκωνται. Οὐδὲ γὰρ οἱ περιτεμνόμενοι αὐτοὶ νόμον φυλάσσουν, ἀλλὰ θέλουσιν ὑμᾶς περιτέμεσθαι, ἵνα ἐν τῇ ὑμετέρᾳ σαρκὶ καυχῶνται. Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἔμοι κόσμος ἐσταύρωται καὶ γὰρ τῷ κόσμῳ. Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομὴ τι ἰσχύει οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καινὴ κτίσις. Καὶ ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνη ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἔλεος, καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ. Τοῦ λοιποῦ κόπους μοι μηδεὶς παρεχέτω· ἐγὼ γὰρ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ πνεύματος ὑμῶν, ἀδελφοί· ἀμήν.

καὶ φθαρτές καυχήσεις. Προσεγγίζοντας, λοιπόν, μέ ἱερό δέος τό καύχημα τοῦ θείου Παύλου μὴ ἀμφιβάλλουμε ὅτι τελικά ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ εἶναι καί ἡ δική μας δύναμη, ἡ ἰσχὺς μας, τό στήριγμά μας καί ἡ ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μας.

Ὁ Σταυρός καὶ οἱ νέοι

Ἰδιαίτερα γιὰ τὴ νεότητα, τώρα μάλιστα μέ τὴν ἔναρξη τῆς νέας σχολικῆς περιόδου, ὁ σταυρός εἶναι «ὄπλιον ἀκαταμάχτην» κατὰ τῶν πειρασμῶν, στήριγμα τῆς ἀληθινῆς πίστης ἀπὸ τίς ποικίλες κακοδοξίες, βοήθεια, παρηγοριά καὶ δύναμη μπροστά στὶς μελαγχολίες, τίς ἀπογοτεύσεις, τὰ ἄγχη καὶ τίς δυσκολίες. Ὁ σταυρός καὶ ὁ ἀγιασμός μ' Αὐτόν δέν εἶναι ἓνα τυπικό καθήκον. Εἶναι ἡ φανέρωση τῆς «σοφίας καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ» πρὸς δική μας βοήθεια. Ὁ σταυρός δέν εἶναι ἓνα κόσμημα πού ἀπλῶς φαντάζει. Εἶναι γιὰ τὸν καθένα πού τὸν φέρει συνειδητὰ τό σύμβολο τῆς θυσίας, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς σωτηρίας του. Εἶναι τό κορυφαῖο καὶ ἱερό σύμβολο τῆς νίκης καὶ τῆς δόξας, ὁ θρίαμβος τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ Ἀναστημένου Χριστοῦ σέ κάθε θέα Του, στὴ σημαία, στό σπίτι, στό γραφεῖο, στό κατάστημα, στό σχολεῖο καὶ ὅπουδήποτε ἀλλοῦ. Δηλώνει τὴν ιδιότητά μας καὶ τό πνευματικό καύχημά μας. Καὶ ἀκόμη γιὰ τὸν καθένα πού κάνει τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ εἶναι εὐλογία καὶ χάρη. Γιατί ἡ παρουσία Του εἶναι παρουσία Κυρίου πού δίνει περιεχόμενο, νόημα καὶ προοπτικὴ στὴ ζωὴ.

Ἄρχιμ. Χ. Π.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, κυπάτζε μέ πόσον μεγάλα γράμματα σᾶς ἔγραψα μέ τό χέρι μου. Ὅσοι θέλουν νά φανοῦν εὐάρεστοι μέ μέσα ἐξωτερικά, αὐτοί σᾶς ἀναγκάζουν νά περιτέμνεσθε, ἀπλῶς καί μόνον διά νά μή καταδιώκωνται διά τό κήρυγμα περί τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Διότι οὔτε αὐτοί πού περιτέμνονται, φυλάττουν τόν νόμο, ἀλλά θέλουν νά περιτέμνεσθε σεις, διά νά καυχηθοῦν διά τήν συμμόρφωσίν σας εἰς ἓνα ἐξωτερικόν τύπον. Εἰς ἐμέ δέ μή γένοιτο νά καυχηθῶ διά τίποτε ἄλλο παρά διά τόν σταυρόν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, διά τοῦ ὁποίου ὁ κόσμος εἶναι σταυρωμένος ὡς πρός ἐμέ, καί ἐγώ εἶμαι σταυρωμένος ὡς πρός τόν κόσμον. Διότι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε ἡ περιτομή οὔτε ἡ ἀκροβυστία ἔχουν ἀξίαν, ἀλλά ἡ νέα δημιουργία. Καί ὅσοι βαδίσουν σύμφωνα μέ τόν κανόνα τοῦτον, εἰρήνη ἄς ἔλθῃ εἰς αὐτούς καί ἔλεος, καί εἰς τόν Ἰσραήλ τοῦ Θεοῦ. Εἰς τό ἐξῆς ἄς μή μέ ἐνοχλῆ κανείς, διότι ἐγώ βασιτάζω εἰς τό σῶμά μου τά σημάδια τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ νά εἶναι μέ τό πνευμά σας, ἀδελφοί. Ἀμήν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέηλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αἰλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΤΗΣ «ΚΑΘΟΔΟΥ»

«Οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τόν οὐρανόν εἰ μή ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς υἱός τοῦ ἀνθρώπου» (Ἰωάν. 3, 13). Ὁ προαιώνιος Θεός, ὁ δημιουργός τοῦ κόσμου, «κατήλθε» σ' αὐτόν ἐδῶ τόν κόσμο γιά νά γίνει ἓνας ἀπό μᾶς καί νά μᾶς σώσει. Αὐτή ἡ «κάθοδος» ἀποτελεῖ προαπαιτούμενο γιά τή μετάδοση τῆς ζωῆς. Γι' αὐτό τόν λόγον, ἄν κι ἐμεῖς σκοπεύουμε νά γίνουμε μιμητές τοῦ Χριστοῦ, αὐτή ἡ «κάθοδος» πρέπει νά εἶναι παρούσα καί στίς δικές μας ζωές. Εἶναι εὐκοῦλο νά ἐπικοινωνοῦμε μέ κείνους πού ἔχουν ἴδιες παραστάσεις μ' ἐμᾶς: καταλαβαίνει ὁ ἓνας τόν ἄλλο, μιλάμε τήν ἴδια γλώσσα. Τό δύσκολο ὅμως εἶναι νά «κατέλθουμε» γιά νά πλησιάσουμε κάποιον πού ἔχει ἀδρανῆ πνευματική ζωή καί κρατᾶ στάση ἀδιαφορίας ἀπέναντι στήν Ἐκκλησία. Κι ὡστόσο, αὐτή ἡ ἰκανότητα εἶναι πού χαρακτηρίζει τοὺς ἁγίους – μέ αὐτή τους τήν πράξη ἐπαναλαμβάνουν τήν κάθοδο καί τήν ἄνοδο τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία ἐκπληρώνει τήν ἀποστολή της, ὅταν βρίσκει τρόπους νά «κἀτέρχεται» πρός ἐκείνους πού δέν γνωρίζουν καί δέν ἐνδιαφέρονται γιά τήν ὑπαρξη τοῦ Θεοῦ.

9 Σεπτεμβρίου 2007: ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΨΩΣΕΩΣ

Ἰωακείμ καί Ἄννης τῶν θεοπατόρων, Σεβηριανοῦ μάρτυρος·

μνήμη τῆς ἐν Ἐφέσῳ Γ' Οἰκουμἐνικῆς συνόδου (431).

Ἦχος: πλ. β' – Ἐωθινόν: Δ' – Ἀπόστολος: Γαλ. ζ' 11-18 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. γ' 13-17.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 16 Σεπτεμβρίου, Μετά τήν Ὑψωση.

Ἀπόστολος: Γαλ. β' 16-20 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ν' 34 - θ' 1.

